

FILOZOFICKÁ FAKULTA Univerzita Karlova

Ústav románských studií

Bakalářská práce Michaely Kroupové *Podoby vypravěče v autobiografických románech Marcela Pagnola*

Posudek vedoucí práce

Michaela Kroupová se ve své práci *Podoby vypravěče v autobiografických románech Marcela Pagnola* věnuje problematice vypravěče, a to především se zaměřením na vypravěče v autobiografických textech. Vzpomínkové romány M. Pagnola jsou poměrně hojně zpracovávány jak v odborných publikacích, tak ve studentských pracích, autorka si však dokázala najít vlastní přístup a zaměřit se na relativně úzce vymezený problém, který se dle mých znalostí dosud mezi studentskými pracemi neobjevil. K tématu přistoupila se zájmem a s velkou mírou autonomie, což si jistě zaslouží ocenění.

V teoretické části, postavené na vhodně vybrané odborné literatuře, autorka mapuje dosavadní zkoumání autobiografického vypravěče v českém kontextu a soustředí se na jeho spolehlivost a nespolehlivost. Volbu odborných textů dobře argumentuje a vybírá z nich jen pasáže relevantní pro svou práci. Vytváří si tak vcelku funkční metodologii, kterou ve druhé části přehledně aplikuje na samotný Pagnolův text. Dovedu si představit, že i v teoretické části autorka silněji nechá zaznít svůj hlas a podrobí citovaná díla a články kritičtějšímu zkoumání, ale zároveň chápu, že v rámci bakalářského studia není snadné získat pro takovou míru autonomie dostatek poznatků.

V praktické části se pak autorka soustředí na analýzu figury vypravěče ve dvou románech M. Pagnola, a to první dvě části románového cyklu *Jak voní tymián – Tatínkova sláva a Maminčin zámek*. Vychází z metodologie vybudované v teoretické části a svoje postřehy se jí snaží rámovat. Dílčí postřehy a závěry se mi jeví jako relevantní, jakkoli analýza mohla jít do větší hloubky, což se na mnohých místech doslova nabízí. V díle se vyskytují občasná pochybení ve výkladu, autorka např. upozorňuje na precizně zachycené dialogy v souvislosti s Pagnolovým smyslem pro detail, ony však mnohem spíše ukazují na literalitu díla (str. 23). Podobným případem je např. zmínka o jazykových schopnostech malého Marcela, které ale také zjevně patří k velmi pečlivě budovanému sebeobrazu a znovu odkazují k literalitě textu (str. 37).

Některá tvrzení by stálo za to podložit citací z textu, působila by pak věrohodněji. Právě nepodložená, generalizující tvrzení jsou další mírnou slabinou analýzy, např. str. 30: *Děti totiž mají tendence ztotožňovat se s hrdinou v knize a napodobovat činy, již se jejich vzor dopouští*. Celkově ale musím kladně hodnotit snahu o intenzivní práci s primární literaturou.

FILOZOFICKÁ FAKULTA Univerzita Karlova

Ústav románských studií

Větší pozornost by však zasloužil závěr, který je spíše shrnutím práce. Chybí zhodnocení zvolených metod, stejně jako formulace toho, co ze zkoumaného problému vyplývá, a celkové hodnocení cílů a jejich naplnění.

V textu se objevují také pravopisná (interpunkce), gramatická (skloňování zájmena jenž, přivlastňovací zájmena) a stylistická pochybení.

Přes drobné výhrady práce splňuje nároky kladené na bakalářskou práci, doporučuji ji proto k obhajobě.

Otázky k obhajobě:

- K jakým závěrům jste tedy svým zkoumáním dospěla? Jeví se vám kategorie nespolehlivého vypravěče relevantní pro zkoumání Pagnolových románů?
- Jak byste zpětně zhodnotila volbu tématu a zkoumaného literárního textu?

Hodnocení: velmi dobře

Datum: 22. srpna 2022

Podpis: Mgr. Míla Janišová